

Szép napot!

Az "Utak és kutak" címmel hirdetett pályázatra küldeném!

Majomsziget A Tisza szerbiai szakasza a bácskai oldalon (jobb partján) 160 folyamkilóméter (fkm) a bánáti oldalon (bal partján) 164 fkm hosszú. Itt a határvonal Magyarországgal. Ezen szerbiai szakaszon négy sziget található: Két természetes, és két mesterségesen kialakult sziget. Magyarország határától lefelé a Duna felé haladva a 153-tól a 152. fkm-ig húzódik az első természetesen kialakult folyami sziget, a Majomsziget. Hossza tehát 1 km, átlagszélessége mindössze 50m. Köszönve a cseppforma alakjának, amit a víz eróziója formál, valamint a sziget elhelyezkedése alakít. Növény, és állatvilágát, biodiverzitását maga a természet élteti. Kialakulásának pontos időpontja ismeretlen, mégis régi irományokban, szájról szájra terjedő történetekkel találkozhatunk, a "Rubin sziget" legendájával, miszerint valamikor a 16. században hívtak így. Akkoriban, a Tiszán fa dereglyéken - uszályokon szállítottak a mellékfolyókon keresztül (Maros, Körös, Hernád stb), Erdélyből az alföldre hiányos mindennapi élethez szükséges dolgokat. Pl. A söt, vörös és luncsfenyőket, köveket, élelmet stb. Volt egy erdélyi nemes ifjú, a legdaliásabb férfi, aki vezette mindig a csoportot. Dimény Gáspárnak hívták, és uszóalkalmatosságokkal (fekete köris tutajokon, dereglyéken) járta a Tiszát. Egy alkalommal, mikor Kanizsára érkezett megpillantott egy szépséges lányt, Palotás Rozália személyében. Abban a pillanatban lángra gyúlt a kölcsönös szerelem... Mikor Gáspár elhagyni készült Kanizsát, hogy újra megrakodva térhessen vissza Erdélyországból. Megkérte Rozália kezét. A lány azt mondta, hogy csak akkor megy hozzá feleségül, hogy ha visszatértekor azt hozza ajándékkul, ami az életében a legfontossabb, legdrágább. Gáspár hazatért Erdélybe, és édesanyja nekiajándékozta a családban generációk óta hagyományként élő leánykérés legfontossabb gyöngyszemét, egy csodálatos rubin gyűrűt, hogy Gáspár is ezzel kérhesse meg Rozália kezét. Nagy boldogsággal tért hát vissza Rozáliához, és szerelmét bizonyítva, a Tisza partján újjára húzta a gyűrűt. Rozália ekkor lehúzta újjáról, és belehajította a Tiszába.- Majd ezt mondta: -az én szívem meghódításához nem holmi vásári ékszer kell, nekem az a férfi kellett, akit vártam, aki a világon mindennél fontosabb! A hagyomány ezzel megtört, és az ifjú szomorúan tért vissza. Úgy érezte nem fogadta el szerelmét, a lány nem hitt az ő szavának. Visszatért hát Erdélybe. Rozália persze szerette Gáspárt, és ezzel ő csak elakarta mondani, hogy a fiút szereti, és semmi más nem kell neki. Várta Gáspárt a Tisza parton gyönyörű mennyegzői ruhában, a násznép is már gyülekezett. Talán még ezelőtt nem is készültek ily csodálatos frigyre. Jött is az ifjú. Nem úsztak lefelé az ő dereglyéi, uszájai megrakodva sóval, és kövekkel. Mikor már annyira közel volt már, hogy szerelmét, mint égi tünteményt meglátta, fogta az ő fejszóját, és dereglyéjén léket vágott. Az megrakodva sóval, kövekkel a Tisza fenekére süllyedt. Eltemetve Gáspárt a hullámsírba.. Miért? Mit is adhatott volna mást a fiú a lánynak, mivel mással is bizonyíthatta volna őszinte szerelmét, mint saját életével. A dereglye belesüllyedt a Tisza fenekébe, és a folyó sodrása megakadva, idővel homokkal, és földel takarta emlékét, míg nem egyszer csak előbukkant egy kis sziget a Tisza közepén, és elnevezték Rubin szigetnek. Rozália látván szíve választóját etűnni a Tisza habjaiban, nem tudta elfogadni a történeteket, és élete végéig minden nap a Tiszára járt. Csak azt hajtogatta, hogy "jönnek már, jönnek már". Szomorú a legenda, de annál tanulságosabb!